

1 OCTOBER 1926

No. 19

31e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

„Hierin is Mijn Vader verheerlijkt, dat gij veel vrucht draagt”.
Joh. 15: 8.

ONS VOORBEELD VOOR VRIENDEN.

Door Fred. Tadge, President van de Duitsche en Oostenrijksche Zending.

De wereld ziet met een critisch oog op de Heiligen der Laatste Dagen. Zij zou bij de leden der Kerk de vruchten willen zien, die men zou moeten bemerken bij de aanhangers van een godsdienst, welke beweert de waarheid te zijn. En met recht. Want „aan hunne vruchten zult gij ze kennen”.

Deze woorden des Heilands leggen ons de zeer gewichtige vraag op: „Zijn wij geheel vrij van schuld, als ernstige onderzoekers der leer door onze verhouding afgeschrikt worden, om het Evangelie verder te onderzoeken?” Zeer zeker zou die vriend een betreurenswaardige fout begaan, die de waarde of de waarheid van den een of anderen godsdienst slechts naar het karakter van verschillende aanhangers zou beoordeelen. Toch zal hij min of meer geneigd zijn, bij het onderzoeken van het Evangelie, zijn oordeel naar dezen proefsteen te vormen. Wien zal de verantwoording treffen, als zich een vriend van de waarheid afkeert, die hem zalig had kunnen maken, omdat wij een slecht voorbeeld geven, omdat wij een boom zijn die dor gebleven is en geen vruchten voortbrengt?

Tot nu toe maakte het Evangelie voornamelijk indruk op de armen, want zij schenen zijn verlossende grondbeginselen het meest noodig te hebben. Zij gevoelden het levendigst, dat zij deze leer behoeften. Maar namen zij het „Mormonisme” aan om te blijven, zooals zij tevoren waren? Zekerlijk niet!

Er zijn vele kleinigheden, die onzen omgang zouden verfijnen, als wij ze maar wilden aannemen. Wij zouden in vele opzichten een blijvenden indruk op fijnbeschaafde menschen maken, als wij slechts moeite wilden doen de gewoonten, die hen door hun omgang en hun levenswijze eigen zijn, te leeren kennen. Helaas is het dikwijls een zekere gemakzucht, soms ook een vooroordeel voor alles wat op „voornaam doen” lijkt, die sommigen weerhoudt goede, ontwikkelde gewoonten van beter gestelde menschen aan te nemen.

In het verleden werd het Evangelie het meest aan de armen gepredikt. Doch de rijken hebben juist zooveel recht de leer van Christus te hooren, als de armen. De Heere is geen aannemer des persoons. Het is onze plicht de gegoeden even zoo goed te waarschuwen als de armen. En als wij hen het Evangelie willen verkondigen, als wij wenschen dat zij onze vergaderingen bezoeken, ja, dat zij deze leer ernstig onderzoeken, dan moeten wij ook de plichten vervullen, die zij van ons verwachten kunnen. Laat ons eenige dergelijke dingen overwegen.

1. Beleefdheid.

Wij behoeven niet tot een betere of rijkere gezelschapsklasse te behooren als wij beleefd willen zijn. De Heiligen der Laatste Dagen zouden feitelijk de beleefdste menschen op aarde moeten zijn. Want beleefdheid is overal dáár te vinden, waar liefde heerscht. Wanneer de beleefdheid van de rijken als plicht wordt geëischt, dan veredelt zij de eenvoudigen dubbel. Maar zij is evenwel ook zijn plicht. Zij is de natuurlijke vrucht der liefde. „Hebt elkander lief”. Deze woorden gelden nog heden. Hoe kunnen wij onbeleefd zijn, als deze drijfveer de harten beweegt? Onze liefde voor onzen naaste moet zich uiten in de beleefdheid, waarmee wij hem behandelen. Menschen, die onbeleefd zijn, toonen dat zij geen achting voor anderen hebben.

Beleefdheid is de deugd, die het samenleven en den omgang met andere menschen tot vreugde maakt. Edele mannen zijn altijd vriendelijk geweest. Zij waren altijd beleefd. Hun beleefdheid was natuurlijk en ongekunsteld, omdat zij voortkwam uit het gevoel van hun ootmoed. Misschien is het juist deze eigenschap, die den omgang met hen zoo aangenaam maakt.

Hoeveel houden wij van menschen, die een vriendelijk deelnemend woord aan anderen richten. Hoe wèl doet het aan, als wij alle vormen van wellevendheid in acht nemen; wanneer wij zelfs in moeilijke oogenblikken de achting voor anderen en voor ons zelf niet vergeten. Opbouwend is het te zien, als de sterke den zwakke helpt, als hij de bloemen der beleefdheid op den doornenweg zijns medemenschen strooit.

De beleefdheid is het zichtbare teeken veler deugden. Zij getuigt van adel, voornaamheid, achting, liefde. Het is onmogelijk één deugd te beoefenen, zonder ongewild tegelijk ook vele andere deugden in zich te ontwikkelen.

Wanneer de beleefdheid reeds het leven aangenaam maakt met menschen die wij slechts af en toe ontmoeten, hoeveel verblijdender zou zich dan onze omgang vormen, als wij ook onze beleefdheid meer toonden aan hen, met wie wij dagelijks omgaan.

Het meest toont een mensch of hij werkelijk diep gewortelde beleefdheid bezit, wanneer hij in moeilijke levensomstandigheden komt. Leden der Kerk zijn dikwijls het voorwerp van spot, hoofdzakelijk in kleinere plaatsen, waar iedereen hen kent. Soms roept men hen op straat spotnamen achterna, of lacht hen uit, omdat zij tot de verachte „Mormonen” behooren. Een mensch, die ware beleefdheid bezit, zal dan niet willen toonen hoe moedig hij is doordien hij ook lacht of een kwetsend woord terug zegt. Hij zal niet terug blaffen als hem een ander aanblaft, maar hij zal stil zijn eigen weg gaan.

Het leven in onze gemeenten zal en moet van zulk een beleefdheid doordrongen zijn. Het moet door haar verfraaid worden. In zulk een omgeving van welwillendheid zullen vrienden zich op hun gemak gevoelen en ons gaarne meer dan ééns bezoeken.

II. Beleefdheidsvormen.

In den loop der tijden hebben de menschen onderling zekere regels gevormd, die zij beleefdheidsvormen noemen. Sommige dezer manieren zijn tamelijk willekeurig tot stand gekomen, maar sommige komen voort uit een zeer gezond en natuurlijk gevoel.

De menschheid is wel-is-waar verbreederd. Toch zou het niet verstandig zijn tegenover een ieder direct elke terughouding te laten varen. Het is altijd noodig, dat wij voor menschen, die wij slechts weinig of in het geheel niet kennen, een zekeren afstand bewaren. De omgangsvormen, welke de beschaafden onder elkaar hebben aangenomen, leggen den mensch zekere beperkingen op en brengen vanzelf dezen afstand teweeg. Menige strijd, menige wrijving zou vermeden kunnen worden als men deze bescherming, die volstrekt niet koel of onvriendelijk behoeft te zijn, niet zoo gauw zoo laten vallen.

Goede manieren uiten zich op menigerlei wijze: door onze verhouding in gezelschap van anderen, aan tafel, in huis, op straat, in het openbaar, bij gelegenheden van verschillenden aard, in onze kleeding en niet het minst in onze spraak. Een vergrijp tegen de regels, die voor het verkeer der menschen onderling als geldig worden beschouwd, maakt ons direct het voorwerp van onaangename opmerkzaamheid.

Vele omgangsvormen zijn buitendien de onontbeerlijke teekens, waardoor wij anderen beleefdheid kunnen betoonen. Ten slotte vinden wij het zelf allen aangenaam met menschen samen te zijn, die natuurlijke en bevallige manieren bezitten en zich niet stijf en onhandig gedragen.

Laat ons daarom de manieren niet als iets wat overbodig is beschouwen. En laat ons ook niet vergeten, dat juist de manier, waarop een mensch met anderen omgaat, een maatstaf is voor datgene wat hij in het leven geleerd heeft.

Het is geenszins slechts een luim of een voorrecht der rijken om op zulke dingen waarde te leggen. Manieren hebben wil ook niet zeggen overal vooraan zijn en overal het middelpunt te moeten zijn. Juist onze eenvoud zal den besten indruk maken.

Het is zeer zeker verkeerd, dat men de menschen in klassen indeelt en onderscheid maakt tusschen hen, die met de handen werken en hen die met het hoofd werken, of dat men zelfs de menschen naar hun rijkdom schat en dientengevolge een sociale schifting aanneemt. Maar nóg betreuenswaardiger is het, dat zulken, die door deze ongelukkige, verkeerde schatting zich in een lagere gezelschapsklasse verplaatst zien, gelooven, zich ook door minder fijnen omgang, door minder fijne manieren van de anderen te moeten onderscheiden.

Waarom zouden armere menschen niet dezelfde bevallige manieren hebben als de beschaafde standen? Waarom zouden zij leelijker spreken dan rijke menschen? Er bestaat volstrekt geen reden daarvoor. Arm zijn beteekent niet onwetend of onbeschaafd zijn.

Deze beschaafde wijze van omgang hebben wij, eenvoudigen, noodig om het Evangelie overal met goed gevolg te prediken. Dan zullen wij met onze boodschap voor Koningen en Heerschers kunnen treden en voor geweldigen dezer aarde.

Wien treft de verantwoording als vrienden der waarheid zich van ons afwenden, omdat het ons aan eenige manieren en uiterlijke beleefdheid ontbreekt, die hen had kunnen boeien en die wij gemakkelijk hadden kunnen oefenen?

III. Reinheid.

Niemand is zóó arm, dat hij niet rein zou kunnen zijn. Dat leden der Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen rein en zindelijk moeten zijn, spreekt vanzelf. Want onreinheid komt niet overeen met den geest van het Evangelie.

Naar de vergadering gaat een Heilige der Laatste Dagen schoon en net gekleed. Het zou niet moeten voorkomen, dat iemand met vlekken of vuil, of zelfs slordig naar de vergadering gaat. Zou hij in zulk een geval voor de gemeente kunnen treden

en bidden, of een andere handeling of bediening kunnen verrichten? Het is onmogelijk.

Onze kleeding, zegt Leer en Verbonden, zal eenvoudig en het werk onzer eigen handen zijn. Zoo vanzelf sprekend als deze eenvoud (niet goedkoopte) onzer kleeding is, zoo vanzelf sprekend is het ook, dat zij altijd rein gehouden wordt. Want is het in overeenkomst met den geest van het Evangelie, wanneer wij slordig zijn in een of ander opzicht?

Leden, die in hun kleeding en in hun huishouding vuil zijn, moeten het Evangelie niet geheel begrepen hebben, want de geest onzer leer moet de begeerte naar het schoonste en beste wakker roepen, wat op aarde te vinden is. Het beste is niet te goed voor ons. Welken indruk zou het op vrienden maken, als zij een blik zouden slaan in een vuile huishouding van leden der Kerk?

En zal iemand het willen bestrijden, dat zich een vriend in een schoone omgeving, onder net-gekleede menschen, beter gevoelt dan onder anderen?

IV. *Fout vinden.*

Misschien denkt de lezer, fouten vinden heeft met de vrienden, die het Evangelie onderzoeken, niets te doen. Dat is niet zoo.

Veel is reeds over dit euvel gezegd. Niet weinigen weten door ondervinding, hoezeer deze sluipende fout kwetsen kan.

Welken invloed heeft nu, naast de vele andere verderfelijke invloeden, het fouten vinden op vrienden? Het brengt een verkeerden geest, dien ook de vriend in de vergaderingen gevoelen zal. Wat moet hij denken, als hij bemerkt dat leden der Kerk fouten vinden bij anderen, of zelfs anderen belasteren, inplaats van vreedzaam met elkander te leven, zooals het Evangelie voorschrijft?

Bij dit vreeselijk euvel voegt zich helaas soms nog een ander. Vrienden, die een tijdlang de Gemeente bezochten en klaar zijn om gedoopt te worden, worden bestormd. Men vertelt hun slechte dingen van andere leden, ja, in gelukkig verdwijnende gevallen is het gebeurd, dat familie-aangelegenheden zulker vrienden op een onfijne wijze tot onderwerp van 't gesprek werden gemaakt.

Dan verwondert het ons niet, dat velen, die geen getuigenis van de waarheid hebben, van een verder onderzoek ontmoedigd afstand doen.

De lijst der eigenschappen, waardoor onderzoekers der waarheid tot ons getrokken of van ons afgestooten worden, zou nog vergroot kunnen worden. Wat gezegd werd, zou echter voldoende moeten zijn om de lezers tot nadenken over deze punten te brengen. Wat vele goede predikaties en verklaringen opbouwen, dat

kan, zoo ons de ondervinding geleerd heeft; door één enkel slecht voorbeeld afgebroken worden. En wat vele verklaringen en vermaningen niet vermogen, dat brengt dikwijls één enkel goed voorbeeld teweeg.

Gelukkigerwijs zijn de gevallen, waarin de leden een slecht voorbeeld geven, bijna niet noemenswaard tegenover de gevallen, waarin de leden door hun verhouding tot welzijn van dit werk dienen. Laat ons echter allen nóg meer er naar streven het Evangelie door de daad te verkondigen.

„De beste daad is de beste predikatie”.

„Der Stern”.

(Vertaald door T. K.)

DE WET DER TIENDEN. *)

God's stelsel van inkomsten.

De wet van Mozes eischte het betalen der tienden. De hooge plaats, die reeds vroeg aan deze instelling werd gegeven, heeft inderdaad tot de onjuiste gevolgtrekking geleid dat het betalen der tienden zijn oorsprong had in een Israëlitische wet. Doch de tiende is ouder dan Israël. Abraham betaalde een tiende deel van hetgeen hij had verkregen aan Melchizedek, die koning van Salem was en priester des Allerhoogsten Gods (Gen. 14:20, Hebr. 7:8); en Jacob sloot een verbond om van alles dat in zijne handen zoude komen, een tiende deel aan den dienst des Heeren te wijden. (Gen. 28:22.)

Op het ontwikkelen van de kinderen Israëls tot 'een goddelijk geregeerd volk volgde het betalen van tienden in soorten en dit werd één van de kenmerken, waardoor zij, de aanbidders van Jehovah, zich van alle andere volken onderscheidten. De wet was uitdrukkelijk gesteld en in haar toepassing algemeen; zij gold voor armen zoowel als voor rijken. Aldus lezen wij: „Ook alle tienden des lands, van het zaad des lands, van de vrucht van het geboomte, zijn des Heeren, zij zijn den Heere heilig..... aangaande alle de tienden van runderen en klein vee, alles wat onder de roede zal doorgaan, het tiende zal den Heere heilig zijn” (Lev. 27:30, 32).

Zoo lang het volk zich trouw aan de wet der tienden hield, was het voorspoedig; en wanneer het tekort schoot, werd het land niet meer voor zijn welzijn geheiligd. Hezekia (2 Kron. 31:5-10) en Nehemia (Neh. 13:10-13) berispten het volk om zijn nalatigheid in deze zaak en openden het de oogen voor het dreigend gevaar. Later gaf Maleachi in een krachtig verwijt een forsche vermaning en tevens in een bemoedigende belofte tengevolge

*) Zondagsschoolles voor Ouders en Theologie-klas.

van het betalen van des Heeren tienden, de woorden van Jehova weer:

„Zal een mensch God berooven? Maar gij berooft Mij, en zegt: Waarin berooven wij U? In de tienden en het hefoffer. Met een vloek zijt gij vervloekt, omdat gij Mij berooft, zelfs het gansche volk. Brengt alle de tienden in het schathuis, opdat er spijs zij in Mijn huis, en beproeft Mij nu daarin, zegt de Heere der heirscharen, of Ik u dan niet zal open doen de vensteren des hemels en u zegen afgieten, zoodat er geen schuren genoeg wezen zullen.” (Mal. 3:8-10.)

Ten tijde van de persoonlijke bediening van onzen Heer waren tallooze voorschriften aan deze wet toegevoegd, die buitensporige, ongeautoriseerde eischen bevatten, vaak gebaseerd op onbeduidende dingen. Christus keurde de tienden goed, maar verklaarde tevens, dat andere plichten niet minder noodzakelijk waren. (Zie Mattheus 23:23.)

In de laatste jaren neemt men onder de theologen, geestelijken en verstandige wetgeleerden een groote belangstelling waar voor het vraagstuk der tienden; en de herstelling van het betalen der tienden als een godsdienstplicht, wordt sterk bepleit. Het is van belang te weten dat de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen deze wet, van de vroegste tijden harer geschiedenis af, heeft onderhouden — niet omdat zij in het oude Israël van kracht was, ook niet omdat het een wet en een gewoonte was onder de Joden uit Christus' dagen — maar omdat zij door hedendaagsche openbaring op gezaghebbende wijze in de Kerk was ingevoerd. In 1838 werd de instelling, waaraan het volk zich vrijwillig had onderworpen, door den Heere geregeld en er werd bepaald, dat iedereen een tiende van zijn persoonlijke bezittingen zou geven: „En dit”, zeide Hij, „zal de aanvang van de tienden van Mijn volk zijn. En daarna zij, die aldus vertiend zijn geworden, zullen een tiende van al hun inkomsten betalen; en dit zal hun een gevestigde wet voor immer zijn, voor Mijn Heilig Priesterschap, zegt de Heere.” (Leer en Verb. 119:3-4.) De wijze, waarop de tienden door het volk moeten worden betaald en de wegen, waarlangs de bijdragen moeten worden verdeeld en waartoe de tienden in het werk van de Kerk worden gebruikt, worden op klare wijze uiteengezet.

Evenals in de dagen vanouds, vormen ook in de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen de tienden een goddelijk ingesteld inkomstenstelsel, door middel waarvan in de geldelijke behoeften der kerkelijke gemeenschap wordt voorzien. En ook nu, evenals vroeger, behoort het betalen der tienden een offer te zijn, dat uit vrijen wil wordt gebracht en niet door eenige wereldlijke macht wordt opgevorderd, of door het opleggen van boeten of andere maatschappelijke straffen afgedwongen. Men

moet de verplichting zelf op zich nemen; niettemin is zij een, waaraan hij, die geld verdient en aanspraak maakt op lidmaatschap in de Kerk en zijn getrouwheid aan het geopenbaarde woord belijdt, dat voor de geestelijke ontwikkeling harer leden is gegeven, zich met zijn gansche hart dient te houden.

Het is bepaald noodzakelijk, dat de menschen leeren geven. En zonder gelegenheid om dit te leeren zou het leerplan in de school des levens een ernstig gebrek vertoonen. De menschelijke wijsheid is er niet in geslaagd om een onpartijdiger plan van bijdragen ter voorziening in de behoeften der gemeenschap op te stellen, dan het eenvoudige systeem der tienden is. Aan een ieder wordt gevraagd een bedrag te geven, dat naar verhouding van zijn inkomsten is, en om het geregeld en stelselmatig te geven. De geest van het schenken heiligt de tienden en het is door deze middelen, aldus geheiligd, dat de stoffelijke belangen der Kerk worden behartigd. Bijzondere zegeningen zijn den getrouwen tiendenbetaler beloofd; en deze zegeningen zijn binnen het bereik van iedereen. In het werk des Heeren is de penning der weduwe evenveel waard als het goudstuk van den millionaire.

Wat van ons gevraagd wordt, is het betalen van een tiende van de opbrengst der eigendommen, die aan onze zorg zijn toevertrouwd en voor ons gebruik zijn afgestaan. Wij zijn maar tijdelijke bezitters, huurders van eigendommen, waarvan het eigendomsrecht ten slotte berust bij Hem, Die al wat is, geschapen heeft.

De Heiligen der Laatste Dagen gelooven dat het tiendenstelsel door God is ingesteld en door hen moet worden in acht genomen; zij beschouwen het als een zegen, dat zij op deze wijze mogen bijdragen tot het volvoeren van God's plannen. Onder dit stelsel heeft het volk individueel en als georganiseerd geheel grooten voorspoed genoten. Het is het eenvoudige en doeltreffende inkomsten-systeem van de Kerk en zijn toepassing is van zijn instelling af een succes geweest. Het voorkomt bij ons de noodzakelijkheid om collecte gedurende godsdienstoefeningen te houden; het maakt mogelijk, dat de boodschap der Kerk door middel van het gedrukte en gesproken woord verspreid wordt, dat Tempels gebouwd en onderhouden worden ten behoeve der levenden en der dooden, op zulk een uitgebreide schaal als anders niet mogelijk zou zijn.

(Vertaald door A. J.)

Overgenomen uit „*Vitality of Mormonism*”, door J. E. Talmage.

Het vereischt opoffering van wereldsche doeleinden en plezier om een Heilige der Laatste Dagen te zijn; het vereischt trouw, een sterk karakter, waarheidsliefde, verknochtheid aan beginsel en een zielsbegeerte om den overwinnaarsmarsch van waarheid te zien

Joseph F. Smith..

DE STER NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

REDACTIE: JOHN P. LILLYWHITE - ASSISTENT: G. DOEZIE

THE FRUITS OF MORMONISM.

Fr. Harris & N. I. Butt.

(Wij zijn de Redactie der „Eenheid” verschuldigd voor het volgend artikel, geplaatst 29 Juli j.l. Het is een beknopt overzicht van een boek, genaamd „Fruits of Mormonism” en geeft een billijk verslag. De Red.)

Deze studie werd geboren uit de vraag naar de werkelijke toestanden onder de Mormonen. De schrijvers hadden de beste gelegenheid om persoonlijk elke uiting van het Mormonendom waar te nemen en ze hebben jaren besteed aan het verzamelen van gegevens voor dit boek. Ze doen daarin geen enkele poging om de waarheid of valsheid van het Mormonisme als religie vast te stellen. De schrijvers hebben zich ingespannen om beschaving en omstandigheden van de Mormonen waar te nemen, wat hun maatschappelijke welstand betreft in vergelijking met andere bewoners van de streek. De voornaamste bronnen, die gebruikt werden, zijn de rapporten van het Census-Bureau der Vereenigde Staten en de officiële verslagen van verschillende staten, provincies en gemeenten.

Achtereenvolgende hoofdstukken houden zich bezig met de resultaten der Mormoonsche levensbeschouwing in het leven; met de opvoeding en met de ontwikkeling tot leider bij de Mormonen; met het koloniseerend talent der Mormonen; hun houding tegenover de regeering; hun vaderlandsliefde; hun liefdadigheid, hun gezondheid, het moederschap, huwelijk en scheiding, krankzinnigheid en misdaad.

Zorgvuldig is de objectieve behandeling der zaak volgehouden, zonder vóór of tegen het stelsel partij te kiezen.

Uit verschillende opstellen in „Eenheid” zal het den lezers nu wel duidelijk zijn, dat de z.g. veelwijverij niet meer bestaat onder de Mormonen. Waar zelfs groote bladen — ondanks het getuigenis van pres. Roosevelt en anderen — dit hun nog durven nahouden, daar lasteren ze opzettelijk, of komen uit onvoldoende kennis, met oudbakken leugens aandragen.

We willen hier dus volstaan met slechts enkele feiten uit dit waardig geschreven, zakelijk en wetenschappelijk werk aan te halen, het vooral ter lezing aan de valsche voorlichters van het

krantenlezend publiek aanbevelend, als ze beter ingelicht willen worden.

In het tweede hoofdstuk worden de religieuze grondstellingen van het Mormonisme kort samengevat. Het bevel van Christus om van onzen overvloed mee te delen aan anderen; het gebod om anderen te behandelen zooals ge zelf behandeld wilt zijn; een eenvoudige leven van dienst te leiden, niet door huichelarij of onnoodige plechtigheden verdoezeld; gestadige gemeenschap te zoeken met den hemelschen Vader door het uit het hart oprijzend gebed; en Gods Woord in het leven verwezenlijken, inplaats van er louter over te praten, dit is in het kort de Christelijke leer, waarop de Mormonen den klemtoon leggen.

Het hiernamaals vatten zij op als een vervolg van het leven op aarde. Al wat hier gedaan wordt, beslist over het leven na den dood, wat een rechtvaardig leven hiervan nog grooter gewicht maakt.

Eeuwig is de vooruitgang van den mensch, zoodat hij tot een goddelijken staat kan opklimmen. Welke kennis hij op aarde verwerft, ze zal hem ook na den dood helpen. Daardoor hecht de Mormoon zooveel aan ontwikkeling, waardoor de mensch alleen in staat wordt gesteld in harmonie te leven met de universeele, goddelijke wetten. Elke Mormoon tracht dagelijks in kennis en ontwikkeling te stijgen.

God blijft zich voortdurend aan zijn kinderen openbaren en dus niet alleen in bijbelsche tijden. Joseph Smith achten de Mormonen één der profeten uit onzen tijd.

Onmatigheid en uitspattingen schaden het lichaam, maar evenzeer de ziel, zoodat zorg voor het lichaam een religieus beginsel der Mormonen is. Daardoor is voor hen het gebruik van elk prikkelend middel uit den booze: zooals alcohol, tabak, koffie en thee. Evenzoo verfoeien ze overdaad in spijs en drank, overspannen arbeid en elke andere buitensporigheid. Matigheid is een religieus voorschrift.

De Kerk gebiedt ook waarheid te erkennen, van welke zijde die ook kome, zoodat ze steeds ontvankelijk is voor de leering der wetenschap.

Ieder lid der kerk wordt als een actief werker beschouwd. Er is geen betaalde geestelijkheid en elk lid wordt a.h.w. van zijn jeugd af tot leider opgevoed. Ook de zendingsarbeid is de plicht van ieder lid. Daardoor is het Mormonisme een democratisch geloof, het geloof van een volk en niet van de priesters. Iedere man kan in de vergadering opgeroepen worden om te spreken en heeft dan te zorgen wat goeds te zeggen te hebben.

Dit alles heeft een grooten invloed op de organisatie en het leven der Mormonen, dat veel meer in het teeken der gemeenschap staat dan het onze. Ieder voelt zijn verantwoordelijkheid voor het ge-

heel, ook inzake armoede, zoodat die in de praktijk bij hen niet voorkomt.

Overspel wordt bij de Mormonen haast zoo zwaar opgenomen als moord. De overspelige wordt uit de kerk gebannen, tenzij hij oprecht berouw toont. Thuis en in de Zondagsscholen en alle mogelijke samenkomsten wordt de kinderen geleerd meer aan hun deugd, dan aan hun leven te hechten. Op huwbaren leeftijd moeten zij voor God, de engelen als getuigen, de belofte afleggen dat ze het huwelijk nooit zullen schenden.

Uit officiële statistieken bewijst de schrijver verder, dat geboorten buiten huwelijk, scheiding wegens overspel, straf voor sexueele misdrijven en de bij keuring der militie gebleken geslachtszieken in zoo goed als alle gevallen het minst bij de Mormonen voorkomen.

Den boom kent men aan zijn vruchten. En uit dit boek blijkt zonneklaar, dat de Mormonen een religieus, verdraagzaam, arbeidzaam, kuisch, sociaal voelend en sociaal werkend volk zijn, met door en door gezonde instincten.

Wie geholpen heeft om dit volk in de pers verdacht te maken, kan hier beter ingelicht worden, om zijn zonde uit onwetendheid weer goed te maken.

HET WARE MORMONISME.

Leer, Leven en Lotgevallen der Laterdaagsche Heiligen.

Door FRANK I. KOOYMAN.

Geschreven voor „Eenheid”, Weekblad voor Maatschappelijke en Geestelijke Stroomingen, Redactie J. Eigenhuis, Den Haag, die het onderwerp inleidde met een artikel over het Boek van Mormon: „Het Jongste Heilige Boek”.

(Vervolg.)

Polygynie.

Mag ik nog even terugkomen op het onderwerp der polygynie en wel naar aanleiding van het redactionele bijschrift van bl. 21, „Eenheid” 10 Jan. 1924? Allereerst aangaande het gevaarlijk terrein: wij bespreken hier een voorbijgegaane zaak. Het is mijn bedoeling niet de polygynie te verdedigen. Ter wille van de waarheid echter geef ik het inzicht der Mormonen, die indertijd dit beginsel naleefden, eerlijk en zonder er doekjes om te winden. Ik ga van de stelling uit, dat alle waarheid gewichtig is.

De toestand in Utah was niet precies als in Kartini's „Van Duisternis tot Licht”, uitgenomen misschien uitzonderingsgevallen, die niets tegen het huwelijk zelf bewijzen, evenmin als bij den enkelvoudigen echt. De vrouwen in het hier besproken huwelijk waren

niet rechteloos, noch in den familiekring, noch daarbuiten. In de polygamie-gezinnen, die hier onder mijn waardeering kwamen, woonde elke vrouw met haar kinderen in een afzonderlijk huis, dat zij bestierde. Het vrouwenkiesrecht is zoo oud als het mannenkiesrecht in Utah. Het is zelfs voorgevallen dat man en vrouw (volkomen in harmonie als echtgenooten) in de politiek tegen-candidaten waren en dat de man het verloor!

De gehuwde man in Utah kon op een goeden dag niet met een 2e of 3e vrouw thuis komen. Hij kon onder bepaalde omstandigheden een andere huwen als de eerste haar toestemming gaf (Leer & Verbonden 132:61.) „Ik zeg u”, zoo sprak President Young op zijn karakteristieke manier, „ik zeg u hier, in tegenwoordigheid van den Almachtige, dat niet één ouderling zelfs maar één vrouw mag hebben, voordat hij zijn priesterschap geëerd heeft, voordat hij zijn roeping gewaardeerd heeft. Als ge er één verkrijgt, is het bij toelating om te zien wat ge doen zult, hoe ge zult handelen, of ge u in gerechtigheid gedragen wilt in dien heiligen staat.”

„Hoe zou de man opzien, als de vrouw eens twee of meer nieuwe mannen in het gezin importeerde?” zoo vraagt onze hooggeachte redacteur. En hij antwoordt zelf: „Te dwaas om los te loopen natuurlijk.” Zeer zeker. Het zij mij echter vergund eraan te herinneren, dat er tusschen polygynie en polyandrie een principiëel verschil bestaat, dat het in één adem noemen van woorden als „gelijkwaardigen” en „gelijkberechtigden” onmogelijk maakt. Het vaderschap onder veelmannerij bijv. is onbepaalbaar. Voorts is de degeneratie van de uitoefenaars der polyandrie overbekend, terwijl de Mormoonsche polygamisten daarentegen op een degelijk nakomelingschap kunnen wijzen. De polygame kinderen en kindskinderen, die ik hier dagelijks gadesla, kunnen lichamelijk en geestelijk, ja alleszins den toets doorstaan.

Heel curieus kwam mij dezer dagen een pleidooi voor de polygamie in handen. Nota-bene van een niet-Mormoon. Het is een doorwrocht werk, getiteld: „The History and Philosophy of Marriage or Polygamy and Monogamy Compared, by a Christian Philanthropist”. De naam van den schrijver is verzwegen. Wel worden de proeflezers genoemd: Geo. Wm. Curtis, M.A., Professor of Recent Literature in Cornell University en F. B. Sanborn, M.A., mede-redacteur van „The Springfield Republican”. De uitgave is van James Campbell, Boston 1869. De schrijver stelt de vraag: „Als een man een veelvoud van vrouwen mag hebben, waarom mag dan de vrouw geen veelvoud van mannen hebben?” En hij antwoordt:

„Omdat een vrouwenhart zóó saamgesteld is, dat zij onmogelijk oprechte liefde voor meer dan één echtgenoot kan koesteren terzelfder tijd. Het is zelfs moeilijk voor haar om te gelooven, dat een man een oprechte en eerlijke liefde kan koesteren voor meer dan

één vrouw terzelfder tijd. Het is moeilijk voor haar om het te gelooven, want zij kan het niet begrijpen. Haar natuurlijke aanleg verzet zich tegen de gedachte van een mannenveelvoud en, zijn aandoeningen oordeelende bij haar eigen, kan ze niet inzien hoe een man een vrouwenveelheid verlangen of ten minste waarlijk liefhebben kan. Maar, daar dit punt een natuurlijk verschil van sekse insluit, is het een punt, waaromtrent wij bedenken moeten, dat onze aandoeningen ons hier niet tot gids kunnen strekken. Een man kan nimmer de oneindige teederheid en het oneindig geduld van de liefde eener moeder weten dan alleen onvolkomen, langs den weg der rede en der waarneming. Zijn ondervinding leert hem hier niet. Zijn vaderliefde is er niet precies aan gelijk. Zoo kan een vrouw nooit weten de reinheid en de oprechtheid van de echtelijke liefde eens mans voor een vrouwenveelheid, behalve door zoodanige waarneming en het gebruiken van haar verstand. Haar echtelijke liefde is anders. Haar liefde voor een man put haar gansche echtelijke natuur uit, neemt die geheel in beslag: er is geen plaats voor meer. En als zij ooit de waarheid verstaat, dat zijn natuur tot een veelvoudige liefde in staat is, moet zij er toe komen door het gebruik harer rede, of het toegeven op het getuigenis van eerlijke mannen.

„Het zou even onmogelijk en even onnatuurlijk wezen, dat een reine, deugdzaame vrouw meer dan één echtgenoot had, als dat de aarde meer dan één zon zou kunnen hebben. Maar het is niet onnatuurlijk, noch onmogelijk, dat een reine, edele man de meest devote liefde koestert voor verscheiden vrouwen terzelfder tijd: het is zoo natuurlijk voor hem, als het voor de zon is verscheidene planeten te hebben terzelfder tijd en elke planeet in harmonie in haar eigen sfeer. Aan elke planeet schenkt de zon al het licht en al de hitte die zij kan ontvangen, of die zij zou kunnen ontvangen, ware zij de eenige planeet in de lucht. Elke planeet trekt de zon aan met haar hoogste gewicht, met al haar macht. En de contra-aantrekking der zon is precies even sterk en niet sterker. Niet één planeet, of twee, of het geheele aantal, zijn bij machte den reuzenbol uit te putten of hem uit zijn sfeer te bewegen.”

Zoover, over dat punt, de Christen-philanthroop, die een groote historische kennis aan den dag legt in zijn buitengewoon en interessant werk. Hij bespreekt de Mormonen niet. Zijn werkkring deed hem jarenlang in Oostersche landen verblijven, waar hij zijn onderwerp bestudeerde. Mij spijt het, dat hij niet in Utah geweest is, zooals het mij ook spijt, dat b.v. een Hollandsch geleerde als dr. J. P. Lotsy, die ons in 1922 bezocht, niet langer dan enkele dagen hier kon vertoeven. Hun sociologische en physiologische waarnemingen in dit studieveld zouden ongetwijfeld belangrijk geweest zijn.

Bijlschrift der Redactie van „Eenheid”.

Het stoute beeld van den „Christelijken Philanthroop”, waarin de man bij een zon en de vrouw bij een planeet wordt vergeleken, lijkt me een mooi voorbeeld van onzen mannelijken atavistischen hoogmoed, uit het tijdperk, waarin we ons nog na verwant aan koning Haan voelden. De emancipatie der vrouw is een Christelijke eisch, volstrekt onvereinigbaar met polygynie. Er zullen lijdzame, duldzame vrouwen zijn, die deze vernedering zelfs met goedmoedigheid ondergaan, — een vernedering is het voor de vrouw niet langer de levensgezellin van haar man te zijn, maar een die met meerdere lotgenooten om 's heeren gemaals gunst moet werven. De eerste Mormonen, Oud-Testamentisch georiënteerd, zullen niet bedacht hebben, hoe zij de vrouw vernederden, zelfs al stemde deze met polygynie in.

Bestrijding der polygynie lijkt in Christelijke landen „enfoncez une porte ouverte”. Men bedenke echter, hoeveel „Christenen” hun vrouwen vernederen door buitenechtelijke verbintenissen. Eén moraal voor mannen en vrouwen is eisch en niet een moraal, gebaseerd op de zwakheid der mannen.

Latere bijvoeging van den schrijver.

Dit tweede bijlschrift van de Redactie bewijst opnieuw hoe moeilijk het is het hier besproken onderwerp zuiver te belichten. Ter wille der waarheid (ik herhaal: alle waarheid is gewichtig) trachtte ik het inzicht der Mormonen, die indertijd in het veelvoudig huwelijk leefden, onverbloemd en onverwongen voor te stellen. Waarom nu de tegenspraak? Ware dit een polemiek, het zou gemakkelijk zijn om degelijke gronden aan te voeren tegen de beweringen in het bijlschrift gemaakt.

Uitdrukkingen als „onze mannelijke atavistische hoogmoed”, „vernedering der vrouw”, „om 's heeren gemaals gunst werven” en „een moraal, gebaseerd op de zwakheid der mannen” — allemaal in strijd met den zuiveren geest van het onderwerp — zijn er op berekend om den indruk mijner beschrijving te verkrachten. Nogmaals: waarom? Ik verdedig de polygynie uit. Als geschiedschrijver behoef ik dat niet te doen, maar kan ik neutraal blijven. Ik trachtte een getrouw schilderij te geven, maar welke schilder zou het dulden dat anderen zijn doek retoucheerden voordat het werd opgehangen? (Wordt vervolgd.)

Wij vragen niemand om eenig goed, hetwelk hij heeft weg te werpen; wij vragen hem om te komen en meer te verkrijgen. Wat zoo de geheele wereld dit Evangelie aannam? Zij zouden dan zien, van oog tot oog, en de zegeningen van God zouden uitgestort worden op het volk, hetwelk de wensch is van geheel mijn hart.

Joseph Smith.

NIET ONTSLAGEN, MAAR VERPLAATST.

Wie wensch ontslagen te worden van een werk dat vreugde brengt? Wie kan tegenspreken dat de meeste vreugde, die te vinden is, ligt in het brengen van goede tijding aan andere dan Godes kinderen?

Terwijl een sneltrein ons van Glasgow, Schotland, naar Londen brengt, denken wij na over de ondervindingen in de eerstgenoemde stad in den avond van Zondag 5 September. Niet ontslagen zijnde, vonden wij veel vreugde in een uitnoodiging van conf.-pres. Cook, om een straatvergadering bij te wonen. Na de geregelde avondvergadering in de zaal, stapten wij moedig de deur uit en vonden dat de hemelen weenden op echt Schotsche manier. Maar God heeft ook macht over het regenen en heeft het doen ophouden juist op het oogenblik dat wij ons „hoekje” bereikten.

Na het lied „Liefelijk Zion” gezongen te hebben, zagen wij, dat ongeveer tien personen hun oogen op ons gevestigd hadden. Een paar woorden van aanmoediging bracht hen naderbij en de tijd werd, zooals in de vorige vergadering, gegeven aan de twee Hollandsche zendelingen. In een oogenblik waren er ongeveer tweehonderd-en-vijftig personen om ons heen en gaven wij onze getuigenis, zooals wij dit deden in Nederland. Bijna alle menschen bleven tot het einde van de vergadering, hetwelk ons deed gevoelen, dat de geest des Heeren rijkelijk in ons midden was. Na geëindigd te hebben, weenden de hemelen wederom en wij gelooven dat het „tranen” van vreugde waren.

't Is een lange reis van onze vorige werkplaats naar de volgende, maar wij vinden vreugde in het brengen van de blijde boodschap aan onze medemenschen. Wij bidden voor uw welzijn en zeggen u nogmaals dank voor de ondersteuning, die gij ons bezeugen hebt. De gebeden, die wij geofferd hebben, dat God ons zou helpen, zoodat wij in staat zouden zijn om onze zendingen te vervullen, zijn beantwoord geworden en gij zijt de instrumenten in de handen van God geweest, om dit tot stand te brengen, want gij hebt ons voorzien met hetgeen wij noodig hadden om ons werk te verrichten als dienstknechten des Heeren.

Wij zeggen wederom vaarwel tot al onze geliefde broeders en zusters in Holland. Daar niet één van u of ons ooit ontslagen behoort te worden, hopen wij u allen weer te zien, eenmaal in de groote conferentie in de tegenwoordigheid van Onzen Vader.

HENDRIK POELMAN

JOHN A. RUITENBEEK.

UIT ONZE ZENDING.

Wij mogen u wederom melden, dat sedert onze laatste uitgave er vier zielen zijn gedoopt in Utrecht en eveneens vier in Den Helder en één in Sneek.

Sterfgeval te Rotterdam.

Door een ongeluk moesten wij weder één onzer verliezen en wel Johannes Teunis van Aken, zoon van J. T. van Aken en geboren 4 Januari 1923. De kleine was ingezegend op 6 December 1925 en stierf kort na het vallen vanuit een raam, den 21sten Sept. 1926.

AANKOMSTEN EN VERPLAATSINGEN.

Den 12den September j.l. arriveerde ouderling W. M. Chipman, om zijn tijd en talenten in 's Heeren dienst te besteden.

Den 26sten September is eveneens aangekomen ouderling Ed. H. Anderson, om alhier werkzaam te zijn als zendeling.

De volgende ouderlingen zijn wederom verplaatst in de verschillende vertakkingen: L. L. Bishop van Den Haag naar Amersfoort; A. M. J. de Young van Amersfoort naar Amsterdam; J. van den Berg van Delft naar Rotterdam; D. E. Hamilton naar Delft als vertakkingspresident; A. G. Winkel naar Dordrecht; S. Springer naar Groningen van Dordrecht; T. B. Harmsen naar Rotterdam.

CONFERENTIE-AANKONDIGING.

Zondag 17 October zal de halfjaarlijksche Conferentie in Groningen gehouden worden en wij hopen velen daar tegenwoordig te zien.

De vergaderingen zijn belegd als volgt:

Vergadering om 10 uur v.m. en 7 uur n.m. in het Concerthuis Poelestraat 30 en om 2 uur n.m. in de zaal op het Schuitendiep 28.

Eveneens zal een zendelingen-vergadering gehouden worden in de zaal op het Schuitendiep 28 Zaterdag 16 Oct. 2 uur n.m.

INHOUD.

Ons voorbeeld voor vrienden	blz. 289		Uit onze Zending	blz. 303
De wet der tienden	294		Sterfgeval	304
The fruits of Mormonism	297		Aankomsten en verplaatsin-	
Het ware Mormonisme	299		gen	304
Niet ontslagen, maar ver-			Conferentie aankondiging	304
plaatst	303			

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B, Rotterdam — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.